

etc., quedant nombradas de comissió pera fer corre la suscripció la Mercé y la Quimeta, qual nombrament fou del gust de totes, á excepcio de la Joana, que no podia veure á la Mercé, lo qual es degut á que totes dugas son verduleras y están en competencia,

Se nombrá també un jove que cuidaria de la recaudació y de portar los comptes, ja que d' ellas casi cap sabia escriurer.

Al endemá, no 's parlava en tot lo barri d' altre cosa. ¡Encara faltan 6 dias! . . . ¡Que tardarán á passar! —exclamava tothom—

May s' havian escrit tantas cartas en un sol dia, com s' escrigueren després de la reunió. No vá quedar ni un sol parent, ni un sol amich de fora per convidar.

Totas las botigas ,patis, menjadors y acerats estavan convertits en diposits de papers de colors; criaturas y minyonas plens de pastetas de cap á peus, tots fent banderetas. Los xicots mes adelantats y engenhosos component estrelles y globos, los amos d' establiments en sa majoría pintant la fatxada, y las donas fregant las rajjolas. Alló era un deliri; semblava talment que 'l mon havia de finir.

¡Que tardan á passar aquets dias! . . . Aixó es lo unich que se sentía.

Al últim arriba 'l día tan desitjat. Un día magnífich, esplendit, ab un pet de sol que no tenia res que envejar al d' Andalusia.

A las quatre del matí, ja 'l gran xoroll de bombos y altres instruments havia tret á tothom del llit y á las 5 ja quedavan col·locadas totes las estrelles y banderetas.

Després se va anar á la font y 's va fer la passada de costum.

En lo tren de las vuit, l' arribada de forasters fou tal, que pot molt bé compararse ab un desembarch de tropa al tornar d' una guerra. De petons y abrasadas no 'n vulguin mes.

Tot havia anat perfectament, quant al mitj día, en Mero, marit de la Mercé, al passar pel devant de cala Joana va ser insultat per aquesta.

En Mero mitj plorós arriba á casa séva y ho conta tot á la Mercé.

Ja n' hi va haver prou perquè ellá s' esvalotés y prometés venjarse. Jo no recordo haver vist may una dona mes desesperada.

¡No s' escaparé de míl deya. Es una dona dolenta, una poca solta, pero jo li prometo que sabrá qui soch jo.

Tota la tarde hi vá haver un gran mareig per aquesta qüestió.

La Mercé ab unas quantas amigas y la Joana ab las sévas formavan dos grupos al mitj del carrer en tó amenassador, pero no se com va ser, que s' arrivá al vespre sense novetat, á pesar de que en la cara de la Mercé s' hi llegia que 'n portava alguna de de cap. Estaba nerviosa, en lloch estaba bé.

Lo castell de fochs se feu també sens interrupció.

A las 10 comensá 'l ball. Alló era una bellugadissa de gent, animada y riallera que estava disposada á fer xirinola, y no tenia res d' estrany porque la vritat sigui dita, al veure tanta illuminació y tan bulllici, l' home mes indiferent tenia d' engrescarse. Era tanta la concurrencia que casi 's feya impossible donar un pas.

Dos ó tres balls s' haurían tocat ja, quan al ser á la *polka*, tot ballant van xocar la Mercé y la Joana y sense que 'ls seus balladors se 'n donguessin compte, van estar agafadas y pegantse de fort; ja tinguerem armada la batalla entre 'ls dos bandos. Alguns que badoquejant per allí reberen alguna trompada, com també molts balladors, prengueren part al escándol y 'l que allí s' armá no es pera ser descrit.

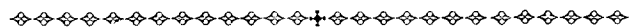
Una massa de quatre ó cinch centas personas que á lo menos repartian un milió de bofetadas per según, uns ab altres y ab un garbo tal, que fins las espurnas van arribar al tablado que s' en aná á pico en companyia dels musichs, dels quals 3 ó 4 van pendrer mal y los altres van fugir ab los instruments á coll.

Alló era un infern. Xiscles, desmayes, cadiras enlayre, los llums tots apagats.

En aquest moment, comparagué la policia y 's posá á ploure á botes y barrals fugint tothom esparverat deixant per allá terra sombreros, bastons y gorras que n' hi havia per omplir un magatzem.

L' endemá tot lo vehinat ens aixecarem en mitj d' una quietut sepulcral. La cara 'ns queya de vergonya lo mateix que als forasters que havían vingut y mes tart com á coronament de la festa varem sapiguer que lo jove en qui las donas havían posat la confiansa fentlo depositari dels quartos, era á pendrer las ayguas á Ribas d' ahont va tornar al cap de 15 dias, pero sense un ral.

P. HUMAN Y TARI.

Solució dei Logogrifo numerich.—*Mercantil*.

GEROGLIFICH

Per R. Güell.

XIII
:
LO.
D
LI
D. I

Imp. de J. Joseph.